

EŞİK 8

Ben Kaldım

Zamanımızın pek sevmediği bir sözcük vardır.

Kalıcılık.

Eski bir sözcük gibi görünür.

Modası geçmiş.

Neredeyse kuşkulu.

Hareketi, hızı, sürekli değişimi yücelten bir çağda yaşıyoruz. Her şey hızla dönüşmeli. Her şey yenisiyle değiştirilmeli. Her şey evrilmeli.

Yine de, hayatıma baktığımda, en derin izi bırakan insanlar en hızlı koşanlar olmadı.

Kalanlar oldu.

Aynı yerde kalanlar değil.

Aynı konumda kalanlar değil.

Aynı alışkanlıkta kalanlar değil.

Bir şeye sadık kalanlar.

Bir ilkeye.

Bir sorumluluğa.

Bir söze.

Bir insana.

Kendilerinin sahici bir parçasına.

Uzun süre başarıyı hareketle karıştırdım.

Ne kadar çok seyahat eder, çalışır, deneyim biriktirirsem, o kadar ilerlediğim izlenimine kapılıyordum.

Kısmen doğruydu.

Ama gerçeğin yalnızca bir parçasıydı.

Diğer parçasını çok daha sonra keşfettim.

İlerlemek zorunlu olarak uzaklaşmak demek değildir.

Bazen kalmak demektir.

En basit seçimin bırakıp gitmek olacağı birçok anı hatırlıyorum.

Alternatifler eksik olduğu için değil.

Tam tersine.

Alternatifler çoktu.

Yeni fırsatlar.

Yeni yönler.

Yeni başlangıçlar.

Dünya her zaman yeni kalkışlar sunar.

Çok daha nadiren süreklilik sunar.

Sürekliliği inşa etmek gerekir.

Gün be gün.

Alkışsız.

Unvansız.

Seyircisiz.

Hayatın görünmeyen kısmında.

Neredeyse hiç kimsenin görmediği kısmında.

Zamanla her insanın farklı mevsimlerden geçtiğini fark ettim.

Fetih mevsimleri vardır.

Keşif mevsimleri.

Büyüme mevsimleri.

Ve sonra direniş mevsimleri gelir.

Sorunun şu olmadığı mevsimler:

"Ne kadar uzağa varabilirsin?"

Ama:

"Ne kadar var olmaya devam edebilirsin?"

Zor mevsimlerdir.

Çünkü hemen görülebilir sonuçlar üretmezler.

Kahramanca fotoğraflara izin vermezler.

Gösterişli hikâyeler doğurmazlar.

Ama karakteri biçimlendirirler.

Zaferlerden çok daha fazla.

Olağanüstü kariyerler inşa edip bir ilişki inşa edemeyen insanlar tanıdım.

Devasa örgütleri yönetebilen ama zor bir konuşmayla yüzleşemeyen insanlar.

Dünyayı fethedip kendilerini kaybeden insanlar.

Onları gözlemleyerek bir şey öğrendim.

Kalmak coğrafi bir mesele değildir.

Ahlaki bir meseledir.

On kez ülke değiştirip önemli olana sadık kalabilirsin.

Bütün hayatını aynı sokakta yaşayıp sahip olduğun her ilkeye ihanet edebilirsin.

Fark kat edilen mesafede değildir.

Sadakattedir.

Sadakat çoğu zaman yanlış anlaşılan bir sözcüktür.

Birçok kişi onu hareketsizlikle ilişkilendirir.

Ben onu tutarlılıkla ilişkilendiririm.

Sadakat değişmeyi engellemez.

Kendini kaybetmeyi engeller.

Ve bu ayrım temeldir.

Yıllar içinde birçok dönüşümden geçtim.

Mesleki.

Kişisel.

İçsel.

Bazı seçimler gönüllüydü.

Bazıları hayat tarafından bana dayatıldı.

Hepsi hoş değildi.

Hepsi doğru değildi.

Ama bir şeyi korumaya çalıştım.

Söylediklerimle yaptıklarım arasındaki
sürekliliği.

Her zaman başaramadım.

Hiç kimse her zaman başaramaz.

Ama denedim.

Ve hayat çoğu zaman tam bunu ölçer.

Denemeyi.

Mükemmelliği değil.

En yaygın yanılsamalardan biri, gücün
olağanüstü anlarda kendini gösterdiğidir.

Ben tersini keşfettim.

Güç tekrarlarda kendini gösterir.

Her sabah kalkmakta.

Yapılması gerekeni yapmakta.

Kimse fark etmezken var olmaya devam
etmekte.

Korunmayı hak edeni terk etmemekte.

Sessiz bir kahramanlıktır.

Neredeyse görünmez.

Ve belki de tam bu yüzden sahicidir.

Sık sık varoluşumdan geçen bağları
düşünürüm.

Aile.

Dostlar.

İş arkadaşları.

Sevilen insanlar.

O bağların çoğu biri kaldığı için hayatta kaldı.

Kusursuz değil.

Yenilmez değil.

Sadece var.

Zorluklar geldiğinde, kimin kalmaya istekli
olduğunu çabucak keşfedersin.

Her şey yolundayken insanlarla çevriliyizdir.

Her şey zorlaştığında kalabalık seyrelir.

Ve tam o anda sahici varlıklar belirir.

Azdırlar.

Ama yeterler.

Bir hayatın niteliği nadiren tanıştığın insanların
sayısına bağlıdır.

Yol karmaşıklaştığında kalan insanların
sayısına bağlıdır.

Yıllar geçtikçe kalıcılığı bir cesaret biçimi
olarak görmeye başladım.

Kaçıştan çok daha zor.

İlk coşkudan çok daha zor.

Sözlerden çok daha zor.

Çünkü sözler bir anda söylenir.

Kalıcılık yıllar ister.

Feragatler ister.

Sabır ister.

Karakter ister.

Birçoğu başlar.

Azı devam eder.

Daha da azı kalır.

Geriye baktığımda, tüm kararlarımdan gurur duymuyorum.

Hiç kimse duymamalı.

Ama kabul ettiğim bir şey var.

Gerçekten önemli olan durumlarda, orada olmaya çalıştım.

Ailem için.

Sevdiğim insanlar için.

Kabul ettiğim sorumluluklar için.

Verdiğim söz için.

Her zaman kusursuz biçimde değil.

Ama mümkün olan en içten biçimde.

Sonunda, belki de hayat bize kaç yerden geçtiğimizi sormayacak.

Kaç unvan biriktirdiğimizi.

Kaç başarı topladığımızı.

Belki bize çok daha basit bir soru soracak.

"Kalma zamanı geldiğinde, sen neredeydin?"

Cevabım kusursuz değil.

Ama dürüst.

Ben kaldım.